

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Farnhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wiefenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breesstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f.125 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f.150 en voor Ned-Indië f.6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f.0.15.

INHOUD: Nobilisme. — Uit de Schrift: De zware dingen (2 Petr. 3:16). — Kerkelijk Leven: Reformatie in de prediking. Schipperen? Onze kerken niet vertegenwoordigd. De Groententoonstelling te Hilversum. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Het Communisme. — Uit de Buitenk. Kerken: Persstemmen. — Perschouw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG 10, WOLFHEZEN.

NOBILISME.

Al weken lang wordt het drama in de onmetelijke ijsvlakten rond de Noordpool door ieder met intense spanning gevolgd.

Zoodra het dagblad in huis komt is het de eerste gedachte, welk nieuws er omtrent Nobile en zijn staf werd geseind.

Men kan niet anders dan hooge bewondering koesteren voor de kranige pogingen om den bearden hulp te bieden.

In de zeldzame zelfopoffering, welke door velen aan den dag wordt gelegd waardeeren we de vrucht van de algemeene genade, waardoor nog altoos bijzondere liefde uitgaat tot den evenmensch, die in nood verkeert.

Wel werd reeds de meening uitgesproken, dat men menschen als Nobile en de zijnen, die zich zó aan vermetelheid overgeven, aan hun lot zou overlaten.

Maar wij achten het een gelukkig verschijnsel, dat de algemeene opinie daarop in tegengestelde richting reageert.

Als het gaat om menschenlevens mag de schuld-vraag niet domineeren.

Dan dient alle beschikbare macht en man in de weer te worden gebracht om zoo mogelijk redding te bewerken.

Het menschelijke hart laat zich door geen koele redeneering het zwijgen opleggen.

Het zal in deze blijven spreken totdat de laatsten, die op de ijschotsen drijven, behouden aan den vasten wal zijn gebracht.

Evenwel staat dit bezinning over de daad zelf niet in den weg.

Wij achten het een gelukkig verschijnsel, dat men allerwegen al meer en meer tot zulk een bezinning komt.

De pers spreekt zich al krasser over het waagstuk van Nobile uit.

Wat Heemskerk en Barents eens bestonden was voorzeker ook een waagstuk.

Dat wij hun moed verheerlijken en de waaghalzerij van Nobile afkeuren, vindt hierin zijn grond, dat de eersten gedreven werden door noodzakelijkheid, zij stelden zich een doel voor oogen, dat, werd het bereikt, aan hun vaderland uitkomst zou bieden.

Maar bij Nobile zoekt men tevergeefs naar zulke motieven.

Voor wetenschappelijke waarnemingen was zijn tocht ongeschikt.

Een ontdekkingsreis kon zijn onderneming ook al niet genoemd, want „terra“ incognita is er in die streken niet meer.

Men kan er dan ook moeilijk iets anders in zien dan een ventilatie van durf, een staaltje van fascistischen overmoed.

Het nobele doel ontbreekt bij Nobile ten eenenmale.

Hij is als de generaal, die bij schietoefeningen in wedstrijd voor de vuurmuilen der kanonnen heen en weder rijdt om de wereld te toonen, dat hij heelmaal niet hangt is.

Welk een ellende heeft zijn waaghalzerij al niet na zich gesleept.

Zelf is hij ernstig gewond.

Zijn redder zij door een vliegongeluk eveneens op den ijschofs gevangen.

Amundsen, die hem ook had willen bereiken, schijnt te zijn omgekomen.

Van twee andere groepen van Nobile's manschappen valt geen spoor te bekennen.

Wie kan het zeggen, welke andere ongevallen nog geboekt zullen moeten worden, hoeveel rouwkleederen zullen moeten worden gekocht?

Stond deze doellooze roekeloosheid op zichzelf, wij zouden er niet over schrijven.

Maar zij zij tegenwoordig in de lucht.

Men zou haar kunnen typeeren als nobilisme. Lindberg heeft het bewezen, dat de vliegtuig-niek tegenwoordig zoover gevorderd is, dat men van Amerika naar Europa kan vliegen.

Tot op zekere hoogte kan men voor zijn prestatie nog lof hebben.

Doch wat zin heeft het, dat nu miss Ehrhardt het hem heeft nagedaan?

Zij wordt om haar heldenmoed verheerlijkt. Toch is haar heldenmoed smakeloze imitatie.

Kostelijk stak Braakensiek in „de Groene Amsterdammer“ met deze „Amerikaansche reclame“ den draak.

Hij voorziet zijn tekening van het onderschrift: „Nu is de eerste Amerikaansche vrouw over den Oceaan gevlogen, en straks komen de eerste Amerikaansche schoonmoeder, de eerste Amerikaansche baby, de eerste Amerikaansche neger, de eerste Amerikaansche tandarts....“

Inderdaad.... de menschelijke ijdelheid speelt hierbij een voornamelijk rol.

Indien generaal Nobile door de bladen ware aangeduid als de heer X en miss Ehrhardt als mej. Y, indien er geen feestcommissies waren gevormd enz., dan zou voor de meesten het interessante eraf zijn en men zou met zulk een opgeschoten-jongens-lef niet zoo geuren.

Trouwens, ook tal van sport-maniakkerijen zouden als bij tooverslag verdwijnen.

Maar onze tijd is nu eenmaal op zulke sensationeleiteiten belust.

En bleven die nu maar beperkt tot vlieg- en andere sport!

Doch er is ook hier weer samenhang tussen de niterlijke en de innerlijke zijde van het leven.

Ook op geestelijk terrein is er heden ten dage zooveel luchtschipperij.

Er zou niet zulk een onberekenbaar getal van geestelijke stroomingen zijn, indien de waaghalzerij en de ijdeluiterij niet zoo aanstekelijk werkten.

Wij willen ernstige bedoelingen op dit gebied niet miskennen, maar er is toch o zooveel imitatie bij.

Om wat dicht bij huis te blijven.

Een man als Barth — daaraan twifelen we geen oogenblik — meent het oprecht en werkt in zijn land niet zonder doel en niet zonder vrucht.

Maar wie zich in ons land een Barthiaansche vliegmaschine aanschafft, handelt op zijn zachtst gesproken onvoorzichtig en ooverantwoordelijk.

Niemand weet, waar Barth eindelijk eens belanden zal.

Hijzelf ook niet.

En toch vliegt men over de ysheuvels naar hartelust.

Men schijnt er zich niet om te bekommeren, dat men weleens in een poolzee inplaats van op Gereformeerden bodem terecht kan komen.

Het heeft tegenwoordig iets gekleeds Barthiaan te zijn en te doen „als of“ men den onbegrepen begript.

Aan zijn imitatie-zucht offert men gaarne zijn belijdenis op.

Men waagt maar.

En zoo is het niet alleen met het Barthianisme, maar met de vele ismen, waarmee men in onzen tijd dweept.

Het liefst behoort men tot een richting, die nog niet zoo heel erg algemeen is.

Men geeft zich door die aan te hangen een schijn van moed.

Men broekt immers met de magnetische traditie! Welk een heldhaftigheid!

Men krijgt misschien heel zijn omgeving tegen zich!

Welk een blijk van zelfstandigheid!

Als anderen iemand hierom niet bewierookten, doet hij het desnoods zichzelf.

Maar een kleinen kring van bewonderaars vindt hij allicht.

Er is bijna geen gevoelen zoo absurd of het kan in onze dagen op aanhangers rekenen.

In beperkte groepen wordt men spoediger een man of vrouw van beteekenis, vindt men spoediger de gehoopte „erkenning“.

Doch men vraagt zich — de waarachtig ernstigen niet te na gesproken — hoe men zich eens zal verantwoorden voor de vierschaar Gods.

Liefhebberij, waaghalzerij en ijdelheid verbinden zich tot een ongeestelijk geestelijk nobilisme.

En wat is het einde?

Niet slechts gebroken beenen, maar gebroken (helaas niet: verbroken) harten!

Gebroken, verloren levens!

Vreeselijke drama's!

Wat Paulus schreef aan Thimotheus verdient thans wel dubbele behartiging: „Dit gebod beveel ik u, mijn zoon Thimotheus, dat gij naar de profetieën, die van u voorgegaan zijn, daarin den goeden strijd strijdt, houdende het geloof en een goed geweten, hetwelk sommigen verstooten heb-bende, van het geloof schipbreuk geleden hebben“.

(1 Tim. 1:18, 19).

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

De zware dingen.

In welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan. 2 Petr. 3:16.

De H. Schrift is het boek der goddelijke openbaring. Toch moeten we bij het lezen telkens weer uitroepen: Voorwaar, gij zijt een God, die zich verborgen houdt.

Waar het helderste licht schijnt, vallen de donkerste schaduwen.

Waar de hoogste bergtoppen opsteken, gapen de diepste dalen.

Telkens weer duizelen we als God zijn waarheid tot ons doet spreken.

Steeds meer verstaan we dat hier op aarde ook